

**Народно Уједињење за Републику
Уједињени за Одбрану Републике**

ОСНИВАЧКА ПОВЕЉА

**Усвојена на Оснивачком конгресу
Народног Уједињења за Републику
25. март 2007.**

Serbocroate - caractères cyrilliques / Српскохрватски

- сва права задржана -

На заседању Оснивачког конгреса 25. марта 2007. на педесету годишњицу од потписивања Римског споразума, основано је Народно Уједињење за Републику са циљем да Француска вaspостави независност, да Французи вaspоставе слободу која им је отета, те да поново будемо оно што смо вековима били, луча слободе народа и нација.

Учесници Оснивачког конгреса су утврдили програм Народног Уједињења за Републику који је исцрпно образложен у овој Повељи. Сви чланови су дужни да Повељу прочитају и да се придржавају њених начела и програма, пошто су самим чином приступања Народном Уједињењу за Републику прихватили и његову Повељу.

Народно Уједињење за Републику нема ништа заједничко са осталим политичким организацијама. Јединственост НУР-а на политичкој сцени Француске се у најкраћим цртама огледа у сагледавању :

- прилика у земљи
- циљева које је неопходно остварити да бисмо Француску избавили из политичке, економске и социјалне кризе, која из дана у дан узима све више маха.

1

Сагледавање прилика у Француској: Европа није решење, већ провлем

Европа није искључиви, али је извесно главни извор свих наших недаћа. Далеко од тога да буде излаз из постојећих неприлика, што нам упорно обећавају већ педесет година, Европа је заправо извор свих наших проблема. А то стога што је Французе ставила под туђинско туторство, због чега смо изгубили право демократског опредељивања, због чега је наша будућност унапред запечаћена, због чега се сфере нашег интересовања произвољно одређују и због чега нас без стварног разлога гурају у стање самопрезира и некаквог безнађа коме се не да сагледати крај.

■ НУР је партија XXI века, за разлику од осталих, у пуној мери свесна шта се заправо догађа у Француској и свету

НУР окупља Французе свих звања и занимања, порекла и годишта. То није партија ни носталгичара, ни незналица. Напротив, НУР је партија XXI века, вична савременим технолошким достигнућима, потпуно упућена у спољнополитичке догађаје као и сложеност међународне проблематике, потпуно свесна утицаја економских фактора, свесна општих савремених кретања у свету данас као и вишевековне улоге Француске, луче напретка и отворености.

Безмalo све политичке организације развијају тезу по којој све наше муке происточу тобоже из чињенице да Француска доцни са увођењем " преко потребних реформи " јер наводно Французи нису спремни да хватају корак са осталим народима света. Међутим, такве оптужбе немају никаквог научног основа јер не почивају на озбиљном, свеобухватном и идеолошком непристрасном проучавању резултата осталих земаља, било позитивних, било негативних. За разлику од тога, НУР не само да подробно и непристрасно проучава прилике у европским земљама и Сједињеним Америчким Државама већ будно прати и проучава прилике широм света, ништа не пропуштајући.

■ Јасним аналитичким приступом побијамо наметнуте идеје

Примерице, у Француској једино НУР :

- скреће пажњу на околност да се нико нигде другде у свету не поводи за идејом о изградњи континенталне политичке заједнице са наднационалном владом, каква је Европска Комисија. Напротив, у осталим деловима света тријумфују државе нације.
- указује да нема тих статистичких података на основу којих би се могла успоставити било каква корелација између просторне величине неке земље и животног стандарда њених грађана; али да на другој страни, по свему судећи, има основа за тврђњу да су осећање родољубља и привредни раст у директној сразмери.

- подвлачи учесталост удрживања европских предузећа са предузећима широм света, најчешће у Азији, зарад конкурентности у односу на предузећа у самој Европи. Поменута појава, резултат неумољиве економске рачунице, необориво оповргава тезу по којој је градња. Европске Заједнице наша насушна индустријска и економска потреба, те да ће нам Заједница подарити " европске голијате. " ⁽¹⁾
- веома јасно и детаљно разобличава ланац одлучивања у институцијама Заједнице где је улога наше земље маргинална а директна или индиректна улога САД преголема.
- ревносно обавештава наше грађане о томе колико се из буџета наше земља, као и из привреде, издваја за покривање трошкова те европске изградње која је све скупља и скупља.
- документовано уз поређења финансијских показатеља, тврди и доказује да Француска није на ивици катастрофе коју најављују на сва звона.
- открива да се веома велики број земаља света, почев од Јапана и САД, уопште не држи начела споразума из Мастрихта упркос томе што нам га сервирају као императив успешног финансијског и привредног пословања.
- указује да ако је нека земља на ивици банкротства, онда су то САД, где су сви чиниоци, почев од савезне државе па преко држава и предузећа, до домаћинстава, далеко задуженији од француских.⁽²⁾

НУР веома трезвено гледа на социјалну и економску проблематику, те не оспорава потребу за такмичарским духом и динамизмон у области привреде, трговине и науке, али исто тако, безрезервно подржава неотуђиво право Француза да сачувају сопствени систем социјалног старања и сопствено поимање друштвеног бића.

НУР не оступа од становишта да ниједан од проблема са којима се суочавамо у Француској не може бити трајно решен уколико за политику коју води, режим нема подршку већине Француза. Јасно је да власт која није проистекла из слободно испољене волје народа, на истински демократски начин, не може очекивати никакву подршку од народа. Не може се довека владати Француском мимо волје њеног народа.

■ Француска је подмукло и недопустиво стављена под туђинско туторство и то је узрок овог шкрипца у који смо запали.

НУР подсећа да француски народ никада у својој хиљадуипогодишњој историји није трпео туђинску власт или било коју другу коју није осећао као своју.

Уистину, у коју год обланду да је упакују, користољубље, футуризам, утопизам, слаткоречивост, обзиром да народ европски не постоји као такав, неизбежан је закључак да је Европска Унија подјармила Французе, стављајући их под власт туђинску, власт која је суштински олигархијска, неизборна и коју они не признају. Историја Француске је живи доказ да таква потчињеност не може бити дуговечна.

Ако су Французи икада оставили утисак какве пријемчивости за " европску изградњу ", рецимо приликом изјашњавања о споразуму из Мастрихта, који је прошао као кроз иглене уши, онда ваља напоменути да је пристанак француског народа увек бивао искамчен под спорним околностима и великим психолошким притиском којекаквих последица евентуалног одбијања. Никада нико Французима није поштено и отворено предочио погубне али сасвим реалне последице тако крупног трансфера суверенитета који је од њих изнуђен на пречац и без речи објашњења, као да је сувереност каква багатела. Никада и нико Французе није изричито и свечано, како прилици у тако крупној ствари, упозорио да се они убудуће неће питати о крупним за будућност земље стратешко значајним питањима као што су одбрана, спољна политика, социјално старање, привреда, финансије, заштита човекове средине итд, итд. Нико и никада им није предочио да ће те капиталне одлуке, које други буду доносили у њихово име, чак и када се покажу у пуном светлу своје погубности, њима и надаље бити наметане споља из некакве апсурдне творевине која ће ускоро бројати тридесет држава и у којој је улога Француске сада већ готово беззначајна, док је утицај САД, посредан и непосредан, застрашујуће превелик.

(1) Заправо, чак и у ретким случајевима када су прописима предвиђена, удрживања европских предузећа бивају често стопирана у Европској комисији по основу борбе против монопола

(2) нама пријатељски народ САД је једнако жртва таквог стања.

Опхрвани заглушујућим паролама о томе како је " европска изградња " тобоже миротворна историјска неминовност, политичка нужност, економски императив, социјални бодљитак, морална потреба и да не набрајамо даље, Французи већином ни помишљали нису на могућност хватања у коштац са толиком пропагандом.

Међутим, на исти начин, Французи ни помишљали нису да њихови изабрани политички представници више неће одлучивати о стратешким питањима Француске. Као што ни слутили нису да 26 држава, са којима је склопљен брак, већином мимо воље народа, Французизма може већински наметнути било шта, па и оно чemu се жестоко противе.

Из тако свеколике смутње могла је да проистекне само општа пометња која узима утолико више мања што се са увиђањем истине код Француза развија свест да обећања ни издалека нису испуњена, на против, стварност речито говори у прилог томе да је остварено супротно од обећаваног. Уверавали су :

- *" Европа је мир ! "* Међутим, они увиђају да их Европа уствари увлачи у војне савезе са САД и ратове који су у супротности са Повељом ОУН, као што је, тек да један пример наведемо, рат против Ирака.
- *" Евро, то је отварање нових радних места, то је привредни раст ! "* А уствари, еврозона је перманентно у жаришту кризе и по једној и по другој основи.
- *" Европа је благостање ! "* А уствари, куповна моћ је или у стагнацији или у паду, а изгледи никад суморнији!
- *" Европа ће омогућити стварање индустријских гиганата, такмац онима у САД и Кини ! "* Али Европска Комисија ускраћује европским предузећима мере заштите које увељко уживају предузећа САД и Кине. Она потпомаже продају Индији индустрије необојених метала, она одобрава делокацију предузећа, лишава нас читавих сектора привреде, као што су индустрија текстила, наочара, играчака, намештаја и тако даље, и тако даље
- *" Европа ће повећати социјална издвајања ! "* Али, Европска Комисија одобрава делокацију ка изразито јевтиној радној снази и строго забрањује било какво социјално и пореско усаглашавање или уједначавање унутар Заједнице, повлађујући тако најбестиднијим облицима социјалног и фискалног дампинга.
- *" Са Европом ћемо успешније савлађивати миграционе струјања становништва ! "* Али, после Шенгенског соразума нашом границом слободно струје и људи и роба.
- *" Европа повлашчује нашу пољопривреду ! "* Али, Брисел напротив, плански уништава нашу традиционалну пољопривреду.
- Итд.

■ **QUI PRO QUO у ужики политичке кризе у Француској**

Најкраће речено, неуморном заглушујућом пропагандом спречавају да се подвуче црта и сачини биланс европске изградње а богоскрњављењем сматрају и саму помисао на могућност да се европска изградња доведе у питање. Погибельни резултати на свим плановима очигледно не пружају разлога за задовољство.

И тако је, мало по мало, настао својеврсни qui pro quo. Кад погледом обухватите политичку лепезу Француске, од крајње деснице до крајне левице, извесно нећете наћи нити једног политичара да се дрзне и отворено наступи против европске изградње. Исто тако нећете наћи ама баш ни једног да је задовољан Европом таквом каква је. Могло се то уосталом приметити и у току референдума о изјашњавању о нацрту Европског устава, маја 2005. Док су се једни изјаснили против устава, јер Европу такву какву је она данас не прихватају, дотле су се други, такође незадовољни, изјаснили за усвајање нацрта европског устава у нади да буде боља, па су зато и истицане пароле " За устав за Европу среће ! " или " За Устав - За Социјалну Европу ! "

У том замешательству, сви они невешто шеврдају, листом замајавајући сада већ подоздриве бираче обећањима о некаквој другачијој Европи, која ће бити Француска у великом.

Јасно, нико од њих неће да призна да од тих прича нема ништа. А то зато што је Европа стварана са предумишљајем да баш таквом буде. Нема ту ни грешке ни пропуста. Европа је резултат збира опречних интереса 27 земаља и Француска са само једним гласом никако не може да се избори за свој став, интересе и вредности против осталих земаља које су већином сврстане на позицијама САД.

Наше је чврсто убеђење да је управо та свеопшта шизофреност основни разлог што је Француска запала у политички чорсокак. Због тога што не желе или што се не усуђују да иду до краја у својој дијагнози, те на тај начин потпуно отпишу европску изградњу, политичари пред медијима и пред јавношћу, смушени и недоследни, остављају утисак погубан по демократију: не престају да Европи налазе мане слепо и даље веријући у њу.

Поставши синонимом за недоследност, политика у Француској губи сваки утицај на народ, више га не може мобилисати и он је препуштен свакојаким екстремним утицајима.

У том политичком Ћорсокаку указала се прека потреба за покретом какав је НУР, са превазилажењем постојећег стања као основним циљем.

2

За Француску нема больитка без иступања из Европске Уније

Далеко од тога да буде носилац мира, демократије и напретка, Заједничко тржиште под чијим је стегама европски континент, без обзира на хвалоспеве и обећања, заправо је за Французе и остale европске народе најобичнија злокобна утопија која их вуче у економски јалову и социјално погибельну диктатуру у којој је рат замена за мир а култура замена за нечовештво.

Само независна и суверена, Француска може свом народу да обезбеди благостање и демократију. Само независна и суверена Француска може да служи за пример у свету. Само независна и суверена, Француска може да се залаже за мир и узејамно пријатељске односе међу народима широм света, без обзира на њихова верска определења.

■ Доста је двосмислености !

Један од разлога оснивања НУР-а је у двосмислености програма свих постојећих политичких покрета који се позивају на суверенитет.

- Док је за једне суверенитет само једно од мноштва питања, што је равно најобичнијем разводњавању кључног питања, какво је питање суверености, јер није могуће сагледати кључну улогу суверенитета и најсушну потребу за његовим васпостављањем ако се питање европске изградње утопи у мноштво осталих питања,
- дотле се други поводе за фатаморганом некакве другачије европске изградње наивно верујући да се на европску изградњу може утицати из народа. Говоре о некаквој "Европи нација" а да притом не знају нити да објасне састав такве конструкције нити чудотворни начин на који мисле да придобију Европску комисију и преосталих 26 дражава чланица за такав свој пројекат "алтер-европе."⁽³⁾

Оцењујући да су управо изнете противречности разлог што је мишљење већине Француза скрајнато, НУР је јасноћу узео за основни критериј програмских циљева које образлажемо крајње демократски,сталожено и без и најмањег околишења.

Наш основни циљ јесте да Француска напусти лажну европску " унију " те да се убудуће строго држи по страни било каквих европских интеграција, растакања европских земаља или отуђивања слободе француског народа.

(3) Издавати се за деголисту а следити утваре, пук је анахронизам ако не и својеврсна манипулација. {примедба превод.: деголизам: 1-струја у политици надахнута делом и ликом Шарла Дегола (1890-1970) вође Француског покрета отпора из времена немачке окупације (1940-1945) те утемељивача V Републике (1958-1969); 2 - синоним француске независности и самосталности} Под сталним притиском медија, МРП-а (католичка политичка странка, 1944-1967, стегонша европске изградње) и уопште евро-лобија, Шарл Дегол чини известан али само семантички уступак, допустивши могућност "Европе-држава." Чини то под околностима које се ниуколико не могу поредити са садашњим: Европска изградња је у повоју, Европа шесторице не смета Француској да води главну реч. Уосталом, сваки пут када је самосталност Француске бивала у питању Дегол је знао да пресуди у њену корист.

Практично једино НУР заступа и програмски утемељује становиште да Француској нема болјитка без задовољења три основна услова и то:

- 1. све постојеће европске споразуме, заједно са Римским, отказати.** ⁽⁴⁾
- 2. европску изградњу једном за свагда отписати као и све варијације на тему "друге Европе."** ⁽⁵⁾
- 3. Уставом изричito забранити сваки облик делегирања суверенитета, сем у строго одређеним временским и другим оквирима, у првом реду у оквиру међународних споразума утемељених на принципима једнакости међу државама.**

НУР је уверен да ће јасноћом и слободарским духом којим је задојен програм, допринети крупним политичким променама за којима вали француски народ.

На основу хиљаду погодишње историје Француске, НУР може да тврди да са решавањем кључног питања суверености, држава може да поврати изгубљену улогу те приступи спровођењу програма економског, културног и друштвеног развоја у духу принципа слободе, равноправности и братства, принципа на којима је изграђена Француска Република.

■ Програм народног ослобођења изван шаблонске поделе на левицу и десницу

Једноставно речено, програм НУР јесте програм народног ослобођења и као такав не познаје поделу на левицу и десницу.

Што, јасно, не значи порицање постојања такве поделе, напротив то само значи да у ванредним ситуацијама када Француску вребају опасности, та подела треба да ишчезне. Из тога следи да у нашим редовима има Француза и Францукиња који се неће сложити око економских, социјалних, па и других питања, али који су јединствени на становишту да је потпуно нецеелисходно расправљати о свим тим питањима у ситуацији када се о круцијалним питањима која се њих и те како тичу, већ одлучило иза њихових леђа у потаји. Чему бескрајне расправе о порезу, делокацији предузећа, страним радницима, пензијама, човековој средини итд., када су генералне одлуке из којих произлазе решења свих наведених и других питања, већ донели шефови Централне Европске Банке или Европски Комесари, дакле чиниоци на функцијама које нису изборне?

Уосталом, НУР упорно упозорава јавност на чињеницу да сво то мноштво питања од другоразредног значаја у односу на стратешко питање суверене воље народа, заједно са свим тим мноштвом " неких других Европа" заправо није ништа друго до мамац којим градитељи Европе смишљено замајавају јавност како би скренули пажњу са основног питања : **ко је о чему овлашћен да одлучује ?**

Из тога логично следи решеност НУР-а да се не упушта узалудно у другоразредне распре када је крајњи час да се хватамо у коштац са основним проблемом. Чланови су јасно, слободни да у лично име расправљају, те да се изјашњавају како им драго о овом или оном економском, друштвеном, пореском или другом моделу или школи мишљења. Притом су дужни да строго воде рачуна о томе да сходно слову и духу Повеље НУР-а сваки пут тачно назначе које инстанце, домаће или стране, одлучују о датом предмету како би и они сами а и њихови саговорници јасно могли сагледати реалне могућности утицања на ствар у предмету расправе. Поред тога, чланови треба да поштују принцип по коме НУР није место за расправу о другоразредним стварима, осим у оним случајевима када се жели указати на беспомоћност француске владе која се више ни за шта не пита. На овај начин ће избећи непотребно уношење раздора у НУР.

(4) Римски споразум коме између осталих дугујемо принцип порекла земље, принцип који директива Болкстайн само преузима; или погибельни принцип по коме Француска нема свог делегата на заседању Међународне Организације за Трговину већ је заступа Европски комесар. Према томе, непоштено је обећавати Французима борбу против делокација и дампинга земља са изразито јевтином радном снагом у условима где немамо свог делегата и где и мини-државе живљаво и са успахом бране сопствене националне интересе.

(5) Нема сумње у то да се за ових педесет година веома јасно показало да све те замисли о изградњи "Другачије Европе" или "Европе народа" или "Европе нација" или "Социјалне Европе" или "Независне Европе" или "Конфедералне Европе" или нема им краја, па да не набрајамо више, нису друго до подвала срачуната да се прикаже као неминовност нешто што је до у танчине предвиђено да буде подјармљивање и вазализација Француске и Франзуза.

ЗАКЉУЧАК : БОРБА ЗА ЉУДСКО ДОСТОЈАНСТВО

Слобода мишљења коју уживају чланови НУР ограничена је само у оној мери у којој то налажу етички принципи поштовања сваког појединца неовисно од његовог порекла, вероисповести итд.

НУР строго држи до основне разлике између нације и родољубља, на једној страни, и национализма на другој. Прихватајући као своју крилатицу Жан Жоржеса "Онима који ништа немају, отаџбина је једини иметак" НУР непоколебиво заступа став да без нације и отаџбине, нема нити може бити истински загарантоване демократије и солидарности међу генерацијама и друштвеним слојевима.

Прихатајући као своје такође и речи Шарла Дегола који је обраћајући се Алену Пејрефиту појаснио : "Нисмо националисти, родољуби смо" НУР чврсто стоји на становишту да осећање припадности нацији није извор ратова. Рат настаје из освајачких порива нације која подјармљује друге нације намећући силом свој ред и закон.

Као родољубива и антинационалистичка организација НУР унапред одбацује сваки екстремизам, расизам и комунаторизам, надасве уздиже принцип световности и Универзалну Декларацију о Правима која је усвојена на заседању Генералне скупштине ОУН 10. 12. 1948. и која заједно са чланом 1. документа ОУН о грађанским и политичким правима потписаног 16. 12. 1966. као неотуђиво гарантује право народа на самопредељење. Универзална Декларација о Правима и поменути члан 1. представљају најузвишији програмски морални потстрек за НУР у непоколебивој решености да Французи васпоставе своје неотуђиво право одлучивања о сопственој судбини, одбацујући сваки вид потчињености, био он добровољан или изнуђен.

На праугу ХХI века где комуникација у најширем смислу речи тријумфује широм кугле земаљске, НУР се свечано опредељује за Организацију Уједињених Нација као више него икада једино легитимно планетарно тело стога што једнакост и равноправност народа уздиже као живу светињу и основни етички принцип. Пука трагична грешка и голема историјска бесмисао, по мир несагледивих последица, ето шта је тек и сама помисао на изградњу европске - илити европоатлантске - империје, милом или силом, при чему су поједине нације унапред оберучке прихваћене, док су друге пак, унапред листом искључене.

Зато ће НУР развијати свестрану сарадњу и односе са свим земљама света, без икаквог вида дискриминације. НУР подсећа да је подела света на континенте пуха географска конвенција те да не сме ограничавати односе сарадње и пријатељство међу државама.

НУР ће радити на јачању и развијању улоге Француског језичког подручја у духу неопходне равноправности култура и цивилизација као и у циљу очувања светске свеколике културне баштине. Сходно томе, НУР ће настојати да Уставом Француске заштити улогу Француске која у Савету Безбедности ОУН има своје седиште са правом вета, те тиме спречи сваки покушај да се то седиште отуђи. На тај начин ће бити трајно загарантована не само улога Француске као велике светске силе већ исто тако и улога земаља Француског језичког подручја.

И на крају, НУР свечано изјављује да за Французе може бити прихватљив само развитак на темељним идеалима Републике: слобода, једнакост и братство, световност, хуманизам, уважавање културних разлика, социјална правда и одбацивање сваког вида комунаторизма.

Уосталом, благодарећи управо побројаним идеалима, Француска служи за пример свима онима који се широм света огорчено супротстављају меркантилистичкој глобализацији, поробљавању свега и свачега, па и човека. Из тога следи закључак да је залагање НУР-а за иступање Француске из злокобне европске империје део борбе за хуманије друштво, за слободу за једнакост као и за њудско достојанство широм света.

На прагу трећег миленијума, од те борбе нема преће г залатка.